

РЕШЕНИЕ

№ 1140

гр. София, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-17, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диляна Господинова

при участието на секретаря Светлана Г. Кръстева
като разгледа докладваното от Диляна Господинова Търговско дело № 20221100901218 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 625 и сл. ТЗ.

Молителят - „М.е.” ЕООД, твърди, че в негова тежест са възникнали изискуеми публичноправни задължения за заплащане на сума в общ размер от 103 513, 23 лв. Посочва, че не разполага с парични средства и с други бързо ликвидни активи, с които да изплати тези свои задължения. Счита, че с оглед на това е в състояние на неплатежоспособност. Предвид изложеното моли съдът да обяви неплатежоспособността му и да открие производство по несъстоятелност по отношение на него.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да бъде открито производство по несъстоятелност по отношение на търговец следва да бъде доказано настъпване на едно от двете установени в закона основания за това, а именно: 1) че търговецът е неплатежоспособен по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ, или 2) че търговецът е свръхзадължен по смисъла на чл. 742, ал. 1 ТЗ.

Неплатежоспособността представлява обективно икономическо състояние на търговеца, което съгласно дефинитивната норма на чл. 608, ал. 1 ТЗ се изразява в невъзможността му да изпълни свое изискуемо парично задължение, породено от или отнасящо се до търговска сделка, или изискуемо публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност, или изискуемо задължение по частно държавно вземане, или задължение за заплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, което не е изпълнено повече от два месеца. Освен това за да се приеме, че е налице неплатежоспособност, следва да се установи

и това, че невъзможността на търговеца да покрие свои изискуеми задължения от вида на посочените, е обективно състояние, т.е. такова, което стои извън волята на задълженото лице и е различна от съзнателното фактическо бездействие на длъжника да изпълни конкретно парично задължение към кредитор, както и че тази невъзможност представлява трайно състояние за търговеца /арг. от чл. 631 ТЗ/. Извод за това дали е налице неплатежоспособност по отношение на даден търговец, с описаните характеристики на това понятие, се прави при изследване на цялостното икономическо състояние на предприятието – длъжник, посредством коефициентите на ликвидност, събираемост и финансова автономност, и след отговор на въпроса дали то притежава достатъчно краткотрайни активи, с които да може да погасява своите краткосрочни, съответно текущи задължения. Приема се, че именно краткотрайните активи, с които разполага едно действащо предприятие, а не дълготрайните такива, са източник на средства за погасяване на краткосрочните, съответно текущите задължения на търговеца, тъй като тези активи участват еднократно в производствения процес и в резултат на това могат за кратък период от време да се преобразуват в парични средства. Ето защо краткотрайните активи са тези, които са от значение при формиране на извода дали дадено предприятие може да посреща своите краткосрочни задължения или не, с оглед на което и от икономическите показатели, които подлежат на изследване, водещи за това да се направи извод дали е налице състояние на неплатежоспособност, са показателите за ликвидност и основно този за обща ликвидност.

С оглед на изложеното и за да отговори на въпроса дали молителят е неплатежоспособен търговец, съдът ще разгледа на първо място въпроса дали по делото е доказано, че в негова тежест са възникнали публичноправните задължения към държавата, които са описани в молбата по чл. 625 ТЗ.

От представените в производството писмени доказателства се установява, че в тежест на молителя „М.е.” ЕООД са възникнали следните задължения: задължение за заплащане на данък върху добавената стойност, дължим за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2020 г., в размер на 43 152, 46 лв., задължение за заплащане на лихва върху неплатения в срок данък върху добавената стойност, което е в размер на 9 520, 93 лв., задължение за заплащане на корпоративен данък, дължим за периода от 30.05.2017 г. до 31.12.2020 г., в размер на 41 616, 10 лв., задължение за заплащане на лихва върху неплатения в срок корпоративен данък, което е в размер на 9 223, 74 лв. Това е видно от Ревизионен акт № Р-22220521004563-091-001/ 25.02.2022 г., издаден от началник сектор „Ревизии” в ТД на НАП – София и главен инспектор по приходите при ТД на НАП – София, с който тези задължения на молителя са установени в хода на проведено ревизионно производство. Ревизионният акт е връчен на задълженото лице на 14.04.2022 г. по реда на чл. 32, ал. 6 ДОПК, като няма данни същият да е обжалван пред по горестоящия административен орган или пред съда, поради което следва да се приеме, че е влязъл в сила.

Вземанията на държавата за получаване на данъци представляват по своя характер публични държавни вземания, доколкото са определени като такива с изричната законова разпоредба на чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК. На основание чл. 162, ал. 2, т. 9 ДОПК такъв

характер имат и вземанията на държавата за получаване на лихви върху неплатените в срок данъци. Тези публичноправни задължения на ответника трябва да се приеме, че са пряко свързани с търговската му дейност, тъй като данъкът върху добавената стойност, чийто размер е установен с ревизионните актове, е начислен за облагане на извършени за ревизирания период възмездни доставки на стоки, които с оглед вида им са такива, имащи за цел да обслужват дейността, която този търговец извършва по занятие, а корпоративният данък е такъв, с който е обложена печалбата на това юридическо лице в резултат на дейността, която то извършва по занятие.

С оглед на изложеното, следва да се заключи, че в производството се доказва, че в тежест на „М.е.” ЕООД са възникнали публичноправни задължения към държавата за заплащане на данъци и лихви за забава в общ размер на 103 513, 23 лв. към датата на сезиране на съда, както и че тези задължения са свързани с търговската дейност на дружеството-длъжник, поради което те са от вида на тези, посочени в чл. 608, ал. 1, т. 2 ТЗ и възможността за тяхното изпълнение от търговеца е релевантна при изследване на въпроса дали той е неплатежоспособен.

Съдът приема и това, че посочените задължения са изискуеми, тъй като е настъпил техният падеж, който в случая е определен в закона с нормата на чл. 127, ал. 1 ДОПК, в която е предвидено, че установеното с ревизионния акт задължение подлежи на доброволно плащане в 14-дневен срок от връчването на акта. По делото се доказва, че ревизионен акт № Р-22220521004563-091-001/ 25.02.2022 г., с който са начислени задълженията за заплащане на данък върху добавената стойност и корпоративен данък, е връчен на молителя на 14.04.2022 г., от която дата тече срокът за доброволното им изпълнение. Този срок изтича на 28.04.2022 г. и считано от 29.04.2022 г. задълженията за заплащане на данъци са изискуеми, тъй като след настъпване на падежа държавата, като кредитор, вече може да претендира изпълнението им, включително чрез предприемане на действия по принудително им събиране.

След като в производството се доказва, че в тежест на „М.е.” ЕООД са възникнали публичноправни задължения към държавата, свързани с търговската му дейност, които са изискуеми, то се налага изводът, че е налице първата от посочените предпоставки, при която е предвидено, че един търговец е неплатежоспособен съгласно чл. 608, ал. 1, т. 2 ТЗ.

На следващо място, съдът трябва да се произнесе и по въпроса, дали молителят притежава активи, с които да заплати както тези свои публични задължения, а така също и всички краткосрочни, съответно текущи задължения, възникнали в негова тежест, като съобрази събраните в производството доказателства, установяващи финансово-икономическото състояние на длъжника, които в случая са представените по делото годишни-финасови отчети, както и заключението на изготвената съдебно-икономическа експертиза /СИЕ/, която съдържа пълен анализ на проверената счетоводна документация.

Както беше посочено в настоящото изложение при формиране на извода дали едно предприятие може да посреща своите краткосрочни задължения или не от значение е какъв е размерът на краткотрайните му активи, които се приема, че са източник на средства за

погасяване на краткосрочните, съответно текущите задължения на търговеца.

От изводите на вещото лице, изготвило приетата по делото СИЕ, се установява, че към 31.12.2018 г. балансовата стойност на всички притежавани от молителя краткотрайни активи е 99 000 лв., към 31.12.2019 г. тази стойност възлиза на 120 000 лв., към 31.12.2020 г. на 134 000 лв., а към 31.12.2021 г. на 50 000 лв. Вещото лице е констатирало, че към тези дати търговецът е имал осчетоводени краткосрочни задължения, както следва: към 31.12.2018 г. в размер на 73 000 лв., към 31.12.2019 г. в размер на 88 000 лв., към 31.12.2020 г. в размер на 84 000 лв. и към 31.12.2021 г. в размер на 12 000 лв. В производството не се твърди и не са събрани доказателства за това, че към посочените моменти „М.е.” ЕООД е притежавало и други бързо ликвидни активи, които да не са надлежно осчетоводени, нито пък такива, от които да се установява, че някаква част от осчетоводените като краткотрайни активи не са реално реализуеми, т.е. че краткосрочните вземания не могат да бъдат преобразувани в парични средства чрез събиране на вземанията от длъжниците. В производството не са събрани и доказателства, от които да може да се заключи, че в тежест на търговското дружество към изследваните четири дати са възникнали и други краткосрочни задължения, които да не са осчетоводени, като това не е констатирано и от вещото лице, изследвало финансово-икономическото състояние на дружество. Ето защо и при анализ на финансовото състояние на молителя към посочените моменти трябва да се вземе предвид балансовата стойността на всички краткотрайни активи, които той притежава съгласно записванията във финансовите му отчети, както и на възникналите в негова тежест краткосрочни задължения, без да се извършва корекция на тези стойности.

При съпоставяне на балансовите стойности на краткосрочните задължения на молителя към края на финансовите 2018 г., 2019 г., 2020 г. и 2021 г. със стойностите на краткотрайните му активи към същите тези моменти е видно, че тази на наличните краткотрайни активи е по-голяма от тази на краткосрочните задължения. Това означава, че към посочените дати търговецът е притежавал достатъчно активи, с които да може да заплати всички свои краткосрочни съответно текущи задължения, което е намерило отражение и в стойността на показателя за обща ликвидност, който за всяка от изследваните години е над референтната стойност от 1, като към 31.12.2021 г. е на стойност от 4, 1667, което е много над препоръчителната такава. Следователно към края на всяка една година в периода 2018 г. – 2021 г. „М.е.” ЕООД не е бил в състояние на неплатежоспособност.

В заключението на изготвената СИЕ е направен извод, че към края на следващия отчетен период, който е 04.07.2022 г., балансовата стойност на всички краткотрайни активи, които молителят притежава, е намаляла осезателно спрямо предходния отчетен период, като вече възлиза на сумата от 17 000 лв., представляваща стойността на наличните парични средства и краткосрочни вземания. Същевременно вещото лице е констатирало, че съгласно записванията във финансовия отчет на молителя към 04.07.2022 г. размерът на възникналите в негова тежест краткосрочни задължения се е увеличил многократно, като вече възлиза на сумата от 117 000 лв. /увеличението на краткосрочните задължения спрямо предходния отчетен период е от 105 000 лв., като то се дължи на осчетоводяване на установените с

издадения през 2022 г. ревизионен акт публични задължения на търговеца/. По делото не са представени доказателства, от които да може да се заключи, че „М.е.” ЕООД е придобил и други краткотрайни активи към посочената дата, които да не са осчетоводени, нито пък такива, че в тежест на този търговец са възникнали и са станали изискуеми и други задължения, които да не са надлежно осчетоводени или пък такива, установяващи погасяване на някаква част от осчетоводените краткосрочни задължения. Ето защо съдът намира, че при изследването на финансовото състояние на молителя и към 04.07.2022 г. трябва да се вземе балансовата стойността на всички краткотрайни активи, които той притежава съгласно записванията във финансовия му отчет, както и на възникналите в негова тежест краткосрочни задължения, без да се извършва корекция на тези стойности.

При съпоставяне на тези две стойности е видно, че стойността на краткосрочните задължения на дружеството е много по-голяма от тази на притежаваните от него ликвидни за кратък период от време активи. С оглед на това се налага изводът, че към 04.07.2022 г. молителят вече не е притежавал достатъчно ликвидно имущество, с което да покрие възникналите в негова тежест краткосрочни съответно текущи задължения към всички свои кредитори и е във влошено финансово - икономическо състояние. Това намира отражение и в стойността на показателя за обща ликвидност, която към този момент вече е много под референтната такава от 1 – стойността на този показател е 0, 1453.

След като „М.е.” ЕООД не притежава достатъчно краткотрайни активи, с които да погаси всички възникнали в негова тежест краткосрочни задължения, то съдът намира, че именно това е причината той да не изпълнява последните, в които се включват и изискуемите такива, които има към държавата, тъй като е очевидно, че дори и да е имал воля да ги погаси, обективно не е притежавал средства, с които да стори това. Ето защо и така установената невъзможност на молителят да изпълнява своите изискуеми задължения към 04.07.2022 г. е обективно състояние, което стои извън неговата воля, като липсата на плащане не се дължи на съзнателното нежеланието на този субект да направи това.

В производството не са представени доказателства, че след 04.07.2022 г. до края на устните състезания пред настоящата съдебна инстанция, дружеството-молител е придобило някакви бързо ликвидни активи или че е намалило своите краткосрочни задължения, с което да е подобрило финансовото си състояние. С оглед на това и на факта, че в подадената до съда молба се сочи, че то не притежава средства, с които да изпълнява задълженията си и да извършва стопанска дейност, т.е. то е спряло да извършва такава, трябва да се приеме, че липсват основания да се счита, че съществува каквато и да е вероятност търговецът „М.е.” ЕООД да преодолее състоянието на неспособност да изпълни своите краткосрочни задължения до края на финансовата 2022 г. и през следващата такава. Това означава, че посоченото състояние има характеристиките на трайно. Следователно, по делото се доказва, че са налице всички предпоставки, при които се приема, че един търговец е неплатежоспособен по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ и чл. 631 ТЗ, поради което и по отношение на „М.е.” ЕООД трябва да се открие производство по несъстоятелност на посоченото основание.

Предвид направения извод за наличие на състояние на неплатежоспособност на молителя, съдът следва да определи и началната й дата.

В тази връзка на първо място следва да бъде съобразено, че по въпроса за начина на определяне на началната дата на неплатежоспособността в производство по несъстоятелност е създадена задължителна практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК, в която е прието, че това е най-ранният момент на проявление на трайната обективна невъзможност на длъжника да погасява изискуемите си парични задължения към кредиторите по чл. 608, ал. 1 ТЗ с наличните си краткотрайни активи, която се определя с оглед на неговото цялостно икономическо състояние. В постановените от ВКС решения се приема и това, че при определяне на началната дата на неплатежоспособността от значение е моментът, в който се установява, че длъжникът е преустановил изпълнението на свои изискуеми парични задължения към всички кредитори, а не към един отделен такъв. В този смисъл са следните решения на ВКС - Решение № 220/ 07.02.2018 г., постановено по т. д. № 758/2017 г. по описа на ВКС, I т.о., Решение № 202/ 10.01.2014 г., постановено по т. д. № 1453/2013 г. по описа на ВКС, II т.о., Решение № 80/ 08.10.2015 г., постановено по т. д. № 1565/ 2014 г. по описа на ВКС, I т.о. Следователно, за да се определи началната дата на неплатежоспособността на „М.е.” ЕООД, следва да се определи кой е първият момент, в който са налице както значими по размер изискуеми задължения на това юридическо лице към неговите кредитори, така и влошено икономическо състояние на последното, изразяващо се в обективна невъзможност на неговото предприятие да поеме краткосрочните задължения с наличните краткотрайни активи, а също така и наличие на причинна връзка между тези две обстоятелства, т.е. спиране на плащанията към всички кредитори да е в резултат на обективната невъзможност на длъжника да стори това.

Както беше посочено, по делото се установи, че към 29.04.2022 г. молителят е имал изискуеми публичноправни задължения към държавата за заплащане на данъци и лихви, които са установени с ревизионния акт от 25.02.2022 г. и са в общ размер на 103 513, 23 лв. Тези изискуеми задължения са на значителна стойност, поради което и възможността на търговеца да ги погаси е определяща за извода за цялостното му финансово състояние и съответно за това дали той може да посреща всички свои краткосрочни задължения с притежаваните от него активи.

Същевременно, в производството се доказва, че към 04.07.2022 г. „М.е.” ЕООД вече не е притежавало достатъчно краткотрайни активи, с които да заплаща всички свои текущи и краткосрочни задължения, което е видно и от показателя за обща ликвидност, който към тази дата е на стойност под референтната такава, като липсват данни, от които да се направи извод, че през следващи отчетни периоди този показател би отбелязал някаква тенденция към завишаване и достигане на необходимите за ликвидността на предприятието препоръчителни стойности.

Съдът намира, обаче, че това състояние на обективна невъзможност да се погасят изискуемите задължения към държавата в значителния размер от 103 513, 23 лв. е било налице още към 29.04.2022 г., когато те са станали изискуеми. Това се установява при

съпоставяне на стойността на притежаваните от търговеца към тази дата краткотрайни активи и възникналите в негова тежест краткосрочни задължения. Към посочената дата изискуемите задължения на „М.е.” ЕООД са били в размер на поне 115 000 лв., като в тази сума се включват осчетоводените към 31.12.2021 г. краткосрочни задължения от 12 000, които не се твърди и не се установява да са погасени, както и публичноправните задължения за заплащане на данъци и лихви върху тях в общ размер от 103 513, 23 лв., установени с Ревизионен акт № Р-22220521004563-091-001/ 25.02.2022 г., които към този момент вече са станали изискуеми. Съдът счита, че към 29.04.2022 г. притежаваните от молителя краткотрайни активи са на стойност от максимум 50 000 лв., на каквато те са възлизали в края на отчетната 2021 г. Следователно в нито един момент през 2022 г. молителят не е имал такова финансово състояние, което да му позволи да изпълни изискуемите си публичноправни задължения в общ размер от 103 513, 23 лв. Ето защо и още от момента на настъпване на изискуемостта на тези задължения, установени с Ревизионния акт № Р-22220521004563-091-001/ 25.02.2022 г., което е станало на 29.04.2022 г., за длъжника вече не е било възможно да изпълнява своите задължения към кредиторите си, което състояние е обективно и именно то е причина за липсата на плащане.

С оглед изложеното, съдът приема, че най-ранният момент, към който по делото се установява, че „М.е.” ЕООД има изискуеми задължения към кредитори в значителен размер, и същевременно е във влошено финансово състояние, като не притежава достатъчно краткотрайни активи, с които да погаси всички свои краткосрочни задължения, е 29.04.2022 г., поради което и тази дата следва да бъде определена като начална такава на неплатежоспособността на това дружество.

Предвид всичко изложено, следва да се заключи, че по делото се доказва, че молителят е неплатежоспособен търговец и по отношение на него са налице предпоставките за откриване на производство по несъстоятелност на това основание. Решението, което съдът ще постанови трябва да има съдържанието, определено в чл. 630, ал. 1 ТЗ, а именно да бъде обявена неплатежоспособността на „М.е.” ЕООД, да се определи началната ѝ дата, да се открие производство по несъстоятелност по отношение на това дружество, да се назначи временен синдик, както и да се определи датата на първото събрание на кредиторите.

С оглед на това, че производството е образувано по молба на длъжник, то на основание чл. 620, ал. 1 ТЗ дължимата държавна такса за откриване на производството по несъстоятелност в размер на 250 лв. не е събрана предварително. Ето защо и съдът с настоящото решение следва да осъди „М.е.” ЕООД да я заплати по сметка на СГС, като съгласно чл. 620, ал. 1, изр. 2 ТЗ тя ще следва да се събере от масата на несъстоятелността при разпределението на имуществото.

Така мотивиран Софийски градски съд

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НЕПЛАТЕЖОСПОСОБНОСТТА на „М.е.” ЕООД, с ЕИК: ****, със

седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. ****.

ОПРЕДЕЛЯ НАЧАЛНА ДАТА на неплатежоспособността **29.04.2022 г.**

ОТКРИВА ПРОИЗВОДСТВО ПО НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ по отношение на „М.е.” ЕООД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. ****.

НАЗНАЧАВА за временен синдик на „М.е.” ЕООД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. ****, **Е.Г.Т.**, с ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ул. ****, като определя месечно възнаграждение в размер на 700 лева.

ОПРЕДЕЛЯ дата за встъпване на синдика в длъжност – в едноседмичен срок от получаване на съобщението, в който срок синдикът следва да представи и писмена декларация с нотариална заверка на подписа по чл. 656, ал. 2 вр. чл. 655 ТЗ и писмено съгласие съгласно чл. 666 ТЗ.

СВИКВА първо събрание на кредиторите „М.е.” ЕООД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. ****, което ще се проведе на 30.11.2022 г. от 10:05 часа в сградата на Съдебната палата, находяща се на адрес: гр. София, бул. ****, в залата за провеждане на съдебните заседания на СГС, Търговско отделение, VI- 17 състав, с дневен ред по чл. 672, ал. 1 ТЗ, а именно: 1. Изслушване на доклада на временния синдик по чл. 668, т. 2 ТЗ; 2. Избор на постоянен синдик и предлагане на съда назначаването му; 3. Избор на комитет на кредиторите.

ОСЪЖДА „М.е.” ЕООД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. ****, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на **Софийски градски съд** сума в размер на **250 лв. /двеста и петдесет лева/**, представляваща държавна такса, дължима по молбата за откриване на производство по несъстоятелност, подадена от длъжника, която на основание чл. 620, ал. 1, изр. 2 ТЗ следва да се събере от масата на несъстоятелността при разпределението на имуществото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в 7-дневен срок от вписването му в Търговския регистър при Агенция по вписванията.

Препис от решението да се изпрати на Агенция по вписванията за извършване на вписването му на основание чл. 622 ТЗ.

Решението да бъде вписано във водената по реда на чл. 634в, ал. 1 ТЗ книга.

Съдия при Софийски градски съд: _____